

РЕШЕНИЕ

№ 191

гр. Перник, 23.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЕРНИК, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на девети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Ивайло Юл. Колев

при участието на секретаря Лили В. Асенова Добрева
като разгледа докладваното от Ивайло Юл. Колев Гражданско дело № 20221720103534 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба на „Угренова естейт“ ЕООД, с предходно наименование „ЮБЦ“ ЕООД, в която се сочи, че в негова полза е издадена Заповед за изпълнение по реда на чл. 410 ГПК в рамките на ч.гр.д. № 5901/2021 г., по описа на Районен съд Перник срещу Т. О. А..

Обосновава активната ли материална и процесуална легитимация с договор за цесия от дата 01.10.2019 г., с прехвърлител на вземанията ”С.Г. Груп“ ООД, което дружество, от своя страна, е цесионер и собственик на вземания по договор за цесия от 16.10.2018 г., с прехвърлител на вземания „Българска телекомуникационна компания” ЕАД.

Твърди, че между „Българска телекомуникационна компания“ ЕАД и ответника е бил сключен договор за предоставяне на далекосъобщителни услуги с клиентски номер 16189029002 и допълнително споразумение от 07.01.2019 г., с което потребителят е добавил за ползване мобилен номер 0879394449 по избран тарифен план Smart L с месечна абонаментна такса в размер на 29.99 лв. с ДДС, както и Vivacom fibernet 100 с месечна такса 37,80 лева с ДДС за срок от 24 месеца до 01.01.2021 г. Твърди, че съгласно чл. 29 от Общите условия на мобилния оператор предоставените услуги се отчитат месечно и се заплащат през месеца, следващ този на ползването им. Периодът на заплащане е 15 дни от издаване на сметката/фактурата, като БТК определя началната и крайната му дата, която не може да бъде по-късно от 29-то число на месеца.

Твърди, че за текущото потребление били издавани четири фактури обективиращи вида и размера на незаплатената електронна съобщителна услуга за периода от м. 02.2019 г. до м. 05.2019 г. на обща стойност 189,56 лева, които не са заплатени.

Пояснява, че Договорът е прекратен едностранно на 25.05.2019 г. Прави изявление за уведомяване на ответника за цесията.

С оглед гореизложеното, моли съда да постанови решение (вкл. неприсъствено), с което да признае за установено наличието на вземането по издадената Заповед за изпълнение на парично задължение по ч.гр.д. № 5901/2021 г. по описа на Районен съд Перник срещу ответника за сума в размер на 162,45 лева незаплатена далекосъобщителна услуга в периода от 01.01.2019 г. до 01.05.2019 г., по договори с клиентски номер 16189029002.

Претендира разноски.

Ответникът е депозирал възражение по чл. 414 ГПК в рамките на ч.гр.д. № 5901/2021 г., по описа на Районен съд Перник, с което прави възражение за погасяване на вземанията по давност.

В съдебно заседание ищецът не се представлява. Депозирано е писмено становище, с което поддържа така предявените искове.

Ответникът се не се явява и не се представлява.

Съдът, след като прецени събраните по делото релевантни за спора доказателства и обсъди доводите на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Районен съд Перник е сезиран с обективно, кумулативно съединени установителни искове, разглеждани по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК с правно основание чл. чл. 79, ал. 1 ЗЗД. по сключени договор за доставка на електронни съобщителни услуги.

Настоящото производство е предназначено да стабилизира ефекта на издадената заповед за изпълнение за вземането в хипотезите на чл. 415, ал. 1, т. 1 и 2 ГПК и същата да влезе в сила. Съгласно чл. 422, ал. 1 ГПК искът се смята предявен от датата, на която е подадено заявлението за издаване на заповед за изпълнение. Ето защо, предмет на това исково производство може да бъде само вземането, предявено със заявление в заповедното производство. Процесното вземане следва да съвпада с вземането в заповедното производство по юридически факт, от който е възникнало, по страни, вид, падеж и размер. В противен случай искът ще бъде недопустим. В настоящия случай се установи, че вземанията, предмет на иска и вземането, за което е издадена заповед за изпълнение в рамките на заповедното производство **частично** съвпадат, поради което предявеният иск е процесуално допустим.

Предмет на доказване по делото е парично вземане на ищеца, произтичащо от горепосочените договори. По правилото на чл. 154, ал. 1 ГПК в тежест на ищеца е било да докаже, че претендираните суми се дължат на валидно договорно основание, че е изпълнил своето основно договорно задължение за предоставяне на услугата, поради което неговото вземане е възникнало по основание и размер.

Ищецът обосновава активната ли материална и процесуална легитимация с договор за цесия от дата 01.10.2019 г., с прехвърлител на вземанията "С.Г. Груп" ООД, което дружество, от своя страна, е цесионер и собственик на вземания по договор за цесия от 16.10.2018 г., с прехвърлител на вземания „Българска телекомуникационна компания" ЕАД.

По делото като писмени доказателства са приети тук цитираните договори, като твърдяното частно правоприемство се установява. По правилото на чл. 99, ал. 3 и ал. 4 ЗЗД за да произведе цесията действие спрямо длъжника предишният кредитор трябва да съобщи на длъжника за прехвърлянето на вземането. Няма пречка цедентът да упълномощи цесионера да извърши съобщението до длъжника като негов пълномощник, каквато е и настоящата хипотеза. В този случай представителната власт възниква по волята на представлявания – цедента, като обемът ѝ се определя според това, което упълномощителят е изявил съобразно чл. 39 ЗЗД (така Решение № 114 от

07.09.2016г. по т.д. № 362/2015 на второ т.о. ВКС).

Съгласно чл. 5 от договор за цесия от 16.10.2018 г., цесионерът е упълномощен да уведоми длъжниците за извършената цесия, като в тази връзка е издадено и изрично пълномощно. По делото е приложено и изявление от „Българска телекомуникационна компания“ ЕАД, чрез пълномощника му ”С.Г. Груп“ ООД, с което ответникът е уведомен за двете цесии. Липсват данни да надлежното му връчване преди инициране на настоящото производство, но като приложение към исковата молба това уведомление е достигнало до ответника с връчването на препис от исковата молба, поради което конкретното възражение в отговора на исковата молба е неоснователно, като настоящият състав приема, че цесията е надлежно съобщената на длъжника.

По делото като безспорни са обявени обстоятелствата относно сключването на договор за предоставяне на далекосъобщителни услуги с клиентски номер 15769870001 от дата 12.11.2016 г. между „Българска телекомуникационна компания“ ЕАД и ответника, с който потребителят е добавил за ползване мобилен номер 0876702823 и добавянето на 15.11.2016. г. за ползване на мобилен номер 0876587945, като същото се установява и от приложените по ч.гр.д. № 5844/2020 г., по описа на Районен съд Перник заверени преписи от цитираните договори, подписани от ответника.

Правното действие на сключения договор попада под приложното поле на ТЗ, тъй като учреденото от него договорно правоотношение е възникнало между лица, едно от които е търговец и е свързано с упражняването от него занятие – арг. чл. 286, ал. 1 ТЗ. Този договор е от вида на субективните (относителните) търговски сделки. Договорът е сключен при предварително установени от ищеца общи условия (чл. 298, ал. 1, т. 1 ТЗ и чл. 16, ал. 1 ЗЗД), които са задължителни за потребителя, тъй като писмено ги е приел, полагайки подписа си под индивидуално сключените договори, доколкото е упоменато, че същият се е запознал с тях предварително.

При тези обективни данни, удостоверени в представените по делото писмени доказателства следва извода, че „Българска телекомуникационна компания“ ЕАД се е задължило да предостави: електронни съобщителни услуги, а ответникът се е задължил да заплати цена на предоставените услуги, съгласно тарифен план по действащият ценоразпис на ищеца. Страните са уговорили също и клаузи съгласно които, ако абоната наруши задълженията си по приложенията, договорите или Общите условия, операторът има право да прекрати едностранно сключеният с абоната договор.

Съдът приема също, че ищецът е доставял услуги по сключените договори (изпълнил е задълженията си, произтичащи от договора), тъй като е налице заявяване за ползване на поредица от мобилни услуги. Тези обстоятелства не се оспорват и от ответника, като единственото защитно действие е възражение за погасяване на вземанията по давност.

При доказаност на иска в своето основание, съдът следва да определи и размера – арг. чл. 162 ГПК. Макар и да се касае за период, през който са начислявани поредица суми, дължими по конкретни услуги, настоящият състав е приел, че не е необходимо да се допуска съдебна експертиза, която единствено би натоварила производството с разноси и то в размер по – висок от цената иска.

При определяне размера на предявените иски съдът цени представените от ищеца детайлни месечни справки (неоспорени), от които се установява всеки един изходящ разговор по време на осъществяване, до кой номер, неговото времетраене и цена.

При тези обективни данни съдът приема предявените иски за главница за

доказани и по размер, вкл. в останалите периоди, поради което следва да бъдат уважени в цялост.

Ответникът е въвел правопогасяващо възражение за изтекла погасителна давност с възражението си по чл. 414 ГПК, което съгласно разясненията, дадени в т. 11а на Тълкувателно решение № 4 от 18.06.2014 г. на ВКС по тълк. д. № 4/2013 г., ОСГТК следва да бъдат разгледани и съдът да се произнесе, независимо, че той не е подал отговор на исковата молба или да не е направил подобни възражения в срока за отговор.

В настоящия случай, вземането, представляващо главница за доставка на телекомуникационни услуги има характера на периодично плащане по см. на чл. 111, б. „в“ ЗЗД и спрямо него е приложима тригодишната погасителна давност, в който смисъл са задължителните за съда разяснения, дадени в Тълкувателно решение № 3 от 18.05.2012 г. по тълк. дело № 3/2011 г. ОСГТК на ВКС.

Съгласно разпоредбата на чл. 114, ал. 1 ЗЗД давността започва да тече от момента на изискуемостта на вземането, като при срочните задължения, какъвто характер имат процесните, началният момент на давностния срок е настъпването на падежа им, и се прекъсва с предявяване на иск, респ. с друга форма на съдебно претендиране на вземането.

По правилото на чл. 422, ал. 1 ГПК искът за съществуване на вземането се смята предявен от момента на подаването на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 23.11.2021 г. Следователно вземанията, възникнали в срок по – дълъг от три години преди дата на подаването на заявление за издаване на заповед за изпълнение са погасени по давност.

Съгласно приетите по делото общи условия (чл. 29) предоставените услуги се отчитат месечно и се заплащат през месеца, следващ този на ползването им. Периодът на заплащане е 15 дни от издаване на сметката/фактурата, като БТК определя началната и крайната му дата, която не може да бъде по-късно от 29-то число на месеца, като Абонатът е длъжен да заплаща в срок дължимите суми за предоставените услуги – чл. 43.1.

Представените по делото месечни сметки, отчитащи задълженията за услуги са с посочени в тях падежи – 18.03.2019 г., 18.04.2019 г., 18.05.2019 г. за периода 02.2019 – 05.2019 г. При тези обективни данни, съдът приема, че сума, дължима по договора за телекомуникационни услуги в размер на 162,45 лева не е погасена по давност. Това е така, защото най-старото от задълженията по фактура от 01.03.2019 г. с падеж (дата на изискуемост) 18.03.2019 г., а искът се счита предявен на 23.11.2021 г., поради което срокът на приложимата давност не е изтекъл.

Ето защо това възражение е неоснователно и предявеният иск следва да се уважи изцяло.

По разноските:

Ищецът е претендирал разноски и при този изход от спора по правилото на чл. 78, ал. 1 такива следва да му бъдат присъдени съразмерно с уважената част от иска. Ищецът е доказал разноски в размер на 25,00 лева за държавна такса и 180,00 лева за процесуално представителство, които следва да бъдат уважени в цялост и му се присъди сума в размер на 205,00 лева.

Съгласно т. 12 от ТР № 4/2013г. на ОСГТК на ВКС, съдът, който разглежда иска, предявен по реда на чл. 422, респ. чл. 415, ал. 1 ГПК, следва да се произнесе и за дължимостта на разноските в заповедното производство с осъдителен диспозитив. Предвид изхода от спора и доказаните в заповедното производство разноски, на ищеца се дължат 205,00 лева съразмерно на уважената част от исковете, които също следва да

му бъдат присъдени.

В светлината на гореизложеното съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД, че **В ПОЛЗА** на „Угренова естейт“ ЕООД, ЕИК 205680303, **СЪЩЕСТВУВА** изискуемо вземане **срещу Т. О. А.**, ЕГН *****, за сумата в размер на **162,45 лева**, ведно със законната лихва за забава, считано от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК в съда – 23.11.2021 г., представляваща задължение, произтичащо от договор за предоставяне на далекосъобщителни услуги с клиентски номер 16189029002 и допълнително споразумение от 07.01.2019 г., сключен с „Българска телекомуникационна компания“ ЕАД, за ползването на мобилен номер 0879394449 по избран тарифен план Smart L с месечна абонаментна такса в размер на 29.99 лв. с ДДС, както и Vivacom fibernet 100 с месечна такса 37,80 лева с ДДС за срок от 24 месеца до 01.01.2021 г., за която сума е издадена Заповед за изпълнение по реда на чл. 410 ГПК в рамките на ч.гр.д. № 5901/2021 г., по описа на Районен съд Перник.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК **Т. О. А.** да заплати на „Угренова естейт“ ЕООД, суми в размер на **205,00 лева** разноси в рамките на исковото производство и **205,00 лева** в заповедното производство.

Решението може да бъде обжалвано в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Окръжен съд Перник.

Препис от решението **ДА СЕ ВРЪЧИ** на страните.

Съдия при Районен съд – Перник: _____